

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdu, Ph.D. v právní věci žalobce: **I. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, Odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Ostrava, 28. října 117, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 2. 2009, č. j. 58 Ca 5/2006 – 60 ve znění doplňujícího usnesení téhož soudu ze dne 23. 3. 2009, č. j. 58 Ca 5/2006 – 71,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 27. 2. 2009, č. j. 58 Ca 5/2006 – 60, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 23. 3. 2009, č. j. 58 Ca 5/2006 – 71, Krajský soud v Ostravě jednak zrušil rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 23. 1. 2006, č. j. 36668/2005/DSH/Lip a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, jednak odmítl žalobu žalobce v části, jíž se domáhal po žalovaném zaplacení 3 x 30 000 000 Kč za pomoc žalobci z titulu občanskoprávní smlouvy, za jeho tvůrčí duševní činnost a za poškození jeho základních lidských práv, a konečně rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný jako stěžovatel včasnou kasační stížností brojí proti shora uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ve znění doplňujícího usnesení v té části,

ve které bylo zrušeno jeho rozhodnutí, to je rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 23. 1. 2006, č. j. 36668/2005/DSH/Lip (dále též „rozhodnutí žalovaného“).

Rozhodnutím žalovaného bylo ve správním řízení zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 10. 2005, č. j. OD/1/17360/05/SŘ-MICH, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. e) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 11. 2. 2005 ve 12.23 hod. na ul. 28. října před domem č. 256 v Ostravě-Mariánských Horách jako řidič osobního automobilu zn. Škoda Favorit RZ X nerespektoval svislé dopravní značení IP 12 se speciálním označením O 1 – vyhrazené parkoviště pro vozidla přepravující osobu těžce postiženou nebo těžce pohybově postiženou a v působnosti tohoto dopravního značení s vozidlem parkoval, přestože vozidlo nebylo speciálním označením O 1 označeno a nebyl osobou oprávněnou k popisovanému jednání, čímž porušil ustanovení § 4 písm. a), § 4 písm. b), § 4 písm. c), § 27 odst. 1 písm. o) a § 67 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobce byl tímto rozhodnutím správního orgánu I. stupně uznán také vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 23. 4. 2005 v 10.30 hod. na ul. Rudná v Ostravě-Vítkovicích jako chodec přecházel pozemní komunikaci o více jízdnicích pruzích v místě, kde není vyznačen přechod pro chodce, šikmo k ose vozovky, čímž porušil ustanovení § 4 písm. b), § 54 odst. 2 zákona o silničním provozu. Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 1300 Kč a dále podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mu byla uložena povinnost nahradit státu náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč.

Krajský soud v napadeném rozsudku shledal v postupu správního orgánu I. stupně vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj. podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, z důvodu shledání překročení mezí správního uvážení při hodnocení toho, co lze považovat za hrubé rušení pořádku ve smyslu ustanovení § 45 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále i jen „správní řád“), neboť žalobce byl vykázán z místa ústního jednání, čímž mu bylo znemožněno uplatnění jeho práv dle ustanovení § 33 odst. 1 správního řádu, ustanovení § 73 odst. 2 zákona o přestupcích (zejména klást otázky vyslychaným svědkům) a krajský soud v důsledku uvedeného dospěl k závěru, že pak ani nelze při hodnocení skutkového stavu přihlížet k výpovědím svědků provedeným u ústního jednání dne 12. 9. 2005.

Žalovaný jako stěžovatel rozsudek krajského soudu napadl včas podanou kasační stížností, a to z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Právní otázkou, kterou podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil, je otázka přípustnosti pořizování zvukového záznamu při ústním jednání účastníkem, a to bez souhlasu správního orgánu a bez souhlasu osoby, která je při jednání vyslychána jako svědek.

Stěžovatel v této otázce nesdílí názor krajského soudu a ve své argumentaci poukazuje na úpravu § 6 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, podle něhož zvukové záznamy v průběhu soudního jednání lze pořizovat s vědomím předsedy senátu nebo samosoudce, který jejich pořizování může zakázat, pokud by způsob jejich provádění mohl narušit průběh

nebo důstojnost jednání. Správní řád pořizování záznamu jednání nijak neupravuje a dle stěžovatele analogické aplikaci citovaného ustanovení zákona o soudech a soudcích brání odlišnost jednání soudu a správního orgánu spočívající v tom, že soudní jednání je v zásadě veřejné, zatímco ústní jednání o přestupku je naopak v zásadě neveřejné.

Stěžovatel zásadní rozdíl spatřuje v tom, zda zvukový záznam pořídí správní orgán v rámci protokolace, anebo zda záznam pořídí účastník řízení pro svou soukromou potřebu. Správní orgán záznam zakládá do spisu, jehož zůstává součástí, jež lze vždy zkonfrontovat s kopií, kterou si účastník či jiná osoba případně ze spisu pořídí. V řízení o přestupku není zaručena autenticita účastníkem pořízeného záznamu, který s ním může libovolně manipulovat a např. vydávat pozměněné znění za autentické.

Stěžovatel považuje výklad krajského soudu za nesprávný i z toho důvodu, že při analogické aplikaci § 6 odst. 3 zákona o soudech a soudcích by se naskytla otázka, zda by zvukový či jiný záznam jednání mohla poříditi i jiná osoba než účastník řízení, např. vypovídající svědek a na tuto otázku by pak bylo nutno odpovědět kladně.

Jako další aspekt věci stěžovatel považuje ochranu osobnostních práv osob, které se jednání účastní, v daném případě oprávněné úřední osoby správního orgánu a svědka. Dle stěžovatele si krajský soud protirečí, když na jedné straně uvádí, že svědecká výpověď strážníka v řízení o přestupku není projevem osobní povahy, na druhé straně argumentuje zněním § 12 odst. 2 občanského zákoníku, které přímo upravuje projevy osobní povahy a stanoví, kdy lze tyto použít i bez svolení fyzické osoby.

Stěžovatel se dále domnívá, že se zásadou neveřejnosti ústního jednání ve správním řízení souvisí rovněž vyšší ochrana svědka z hlediska osobnostních práv. Proto při ústním jednání správního orgánu, které není veřejné, není svědek povinen strpět nahrávání své výpovědi účastníkem řízení a snášet riziko případného zneužití takového záznamu.

Závěrem stěžovatel shrnuje, že zákazem pořízení zvukového záznamu ústního jednání pro soukromou potřebu žalobce (a na to navazujícím vykázaním žalobce z místa jednání) nedošlo ke zkrácení jeho práv jako účastníka řízení. Svědci, kteří měli při jednání vypovídat, nebyli povinni strpět nahrávání své výpovědi žalobcem, nebyli za těchto okolností povinni vypovídat, odmítnutí svědecké výpovědi bylo důvodné s ohledem na § 12 občanského zákoníku a nenaplnilo skutkovou podstatu pořádkového deliktu ve smyslu § 45 odst. 1 správního řádu. Jestliže žalobce odmítl přes opakovanou výzvu správního orgánu nahrávání ukončit a svědci s nahráváním nesouhlasili, znemožnil tak provedení jejich svědeckých výpovědí a tím hrubě narušil průběh jednání. Byl tedy splněn zákonný důvod pro jeho vykázaní z místa jednání a pro konání ústního jednání v jeho nepřítomnosti, správní orgán při uplatnění tohoto pořádkového opatření nepřekročil meze správního uvážení a neporušil § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ani § 45 odst. 2 správního řádu, a žalobce proto nebyl krácen na svých právech.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele uvedl, že stěžovatel nesprávně aplikoval a vyložil právní předpisy v posuzované věci.

Dle žalobce je z hlediska zákona jedno, jestli je jednání veřejné či neveřejné, neboť nahrávat lze i u neveřejného jednání. Žalobce z čl. 2 odst. 4 Ústavy vyvozuje závěr, že účastník není povinen hlásit pořizování zvukového záznamu a stačí pouze viditelně umístit

diktafon. Žalobce dále argumentuje otázkou, proč by měl mít státní orgán, jako budoucí účastník řízení větší možnosti a pravomoci, než člověk, o kterého vlastně v demokratickém státě jde.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že Magistrát města Ostravy, odbor dopravy oznámil žalobci přípisem ze dne 7. 7. 2005 zahájení řízení proti němu ve smyslu § 73 zákona č. 200/1990 Sb., ve věci přestupku pro porušení § 4 písm. a), b) a c), § 27 odst. 1, písm. o), § 67 odst. 4 a § 54 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. Na den 12. 9. 2005 bylo nařízeno správním orgánem I. stupně jednání ve věci spáchaných přestupků žalobcem. O nařízeném jednání byl žalobce vyrozuměn s tím, že bude vyslechnut jako účastník řízení k obviněním, která byla v předvolání popsána, a dále, že budou vyslechnuti i svědci, strážníci Městské policie Ostrava. Jednání bylo nařízeno na 8.00 hod, a protože se v tuto dobu žalobce nedostavil, započalo ústní jednání výslechem svědka J. S., strážníka Městské policie Ostrava. Podle protokolu o ústním jednání se žalobce dostavil v průběhu svědecké výpovědi J. S. a aniž požádal správní orgán a svědka o dovolu, zapnul zvukové záznamové zařízení. Žalobce byl správním orgánem I. stupně poučen, že nepožádal o souhlas a svědek byl dotázán, zda dává souhlas s nahráváním své výpovědi žalobcem. Jmenovaný svědek toto odmítl, a proto správní orgán I. stupně žalobce vyzval k vypnutí zvukového záznamového zařízení, což žalobce odmítl. K dotazu správního orgánu I. stupně svědek odmítl vypovídat v případě činnosti zvukového záznamového zařízení. Žalobce byl upozorněn správním orgánem I. stupně, že svým jednáním – nahráváním jednání – hrubě maří řádné vyšetření přestupku a protože zvukové záznamové zařízení nevypnul, byl vykázán z místa ústního jednání, přičemž správní orgán I. stupně v nepřítomnosti žalobce vyslechl svědka J. S. Po ukončení výslechu svědka S. žalobce opět vstoupil do projednací místnosti a chtěl se vyjadřovat k projednávané věci (č. l. 39 správního spisu), avšak stále odbíhal od problému věci, a proto bylo ústní jednání dne 12. 9. 2005 v 9.50 hodin ukončeno s tím, že ve věci bude rozhodnuto bez přítomnosti žalobce. Ve správním spisu se nenachází jeden protokol o jednání ze dne 12. 9. 2005, ale několik protokolů o výpovědích svědků a další písemnosti jako dodatek k podání I. M., několik úředních záznamů apod. Z obsahu správního spisu vyplývá, že jednání s žalobcem bylo uvedeného dne složité a chaotické. Ze správního spisu také vyplývá, že dne 12. 9. 2005 byli mimo svědka J. S., strážníka Městské policie Ostrava, vyslechnuti i další předvolaní svědci: D. S., strážník Městské policie Ostrava, v době od 8.45 hodin do 9.15 hodin, D. B., strážník Městské policie Ostrava, v době od 10.15 hodin do 10.30 hodin, K. Š., strážník Městské policie Ostrava, v době od 10.30 hodin do 10.50 hodin. Všichni svědci vypovídali o okolnostech zjištěných při výkonu své úřední činnosti, tedy strážníků Městské policie Ostrava, to znamená o jednání žalobce, v němž spatřovali porušení právních předpisů a pro něž byl žalobce obviněn ze spáchaní přestupků.

Žalobce v žalobě (a předtím v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně) namítal, mimo jiné, že byl vykázán z jednání o přestupku, s odůvodněním, že „...vytáhl diktafon a chtěl si řízení nahrát“ a dále, že úřednice projednávající přestupek mu sdělila, že s ním končí jednání z důvodu, že měl zapnutý diktafon, přičemž z tohoto protizákonného jednání úřad nevyvodil žádné důsledky.

Krajský soud v posuzované věci jako důvodnou shledal žalobní námitku týkající se pořizování zvukového záznamu z ústního jednání v řízení o přestupku, především k důsledkům z tohoto pro žalobce správním orgánem I. stupně vyvozeným, tj. jeho vykázáním z ústního jednání. Krajský soud se neztotožnil s výkladem učiněným správními orgány ohledně otázky pořizování zvukových záznamů při ústním jednání před správním orgánem a s postupem správního orgánu I. stupně, který žalobce z jednání pro pořizování zvukového záznamu jednání vyloučil.

Krajský soud při zvažování otázky, zda zvukový záznam může pořádit i samotný účastník zohlednil skutečnost, že účastník správního řízení má mimo jiné také právo nahlížet do spisu a činit si z něj výpisy (§ 23 odst. 1 správního řádu). Uvedené dle krajského soudu znamená, že účastník má také právo činit si výpisy ze zvukového záznamu pořízeného správním orgánem o průběhu ústního jednání. Má-li účastník řízení právo na pořízení výpisu ze zvukového záznamu pořízeného správním orgánem o průběhu ústního jednání či jeho kopie, pak dle názoru krajského soudu má také právo, aby si i za splnění určitých podmínek o průběhu ústního jednání takový záznam pořídil sám. Uvedené krajský soud nepovažuje ani v rozporu se zásadou nevěřejnosti ústního jednání, protože pouhým pořízením zvukového záznamu z ústního jednání se nestává jednání veřejným, neboť i nadále se jej mohou kromě úředních osob účastnit jen účastníci řízení či jiné dotčené osoby.

Krajský soud dospěl k závěru, že samotný, byť nedůvodný zákaz správního orgánu pořízení zvukového záznamu účastníkem řízení nemá bez dalšího vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů. Na druhé straně však zjevně nedůvodný či nijak neodůvodněný zákaz správního orgánu adresovaný účastníku správního řízení pořizovat si zvukový záznam o průběhu ústního jednání a následně z téhož důvodu správním orgánem provedené vykázaní účastníka z místa, kde se ústní jednání koná, může v případech překročení mezí správního uvážení o tom, co je hrubým rušením pořádku ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu představovat vadu řízení, která může mít vliv na dodržení procesních práv účastníka řízení a tedy i na zákonnost rozhodnutí správního orgánu.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, protože krajský soud posoudil právní otázku správně.

Žalobce byl obviněn ze spáchání přestupků úkonem Magistrátu města Ostravy ze dne 7. 7. 2005.

Podle § 73 zákona č. 200/1990 Sb., odst. 1 občan je obviněným z přestupku, jakmile správní orgán učinil vůči němu první procesní úkon. Na takového občana se hledí, jako by byl nevinný, pokud jeho vina nebyla vyslovena pravomocným rozhodnutím, a podle odst. 2 obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován.

Podle § 51 zákona č. 200/1990 Sb., není-li v tomto nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení. V daném případě, vzhledem k době konání ústního jednání dne 12. 9. 2005, byl tímto předpisem zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád).

Podle § 74 zákona č. 200/1990 Sb. odst. 1 o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. V daném případě nebylo možno postupovat podle § 21 odst. 1 správního řádu, podle něhož správní orgán nařídí ústní jednání, vyžaduje-li to povaha věci, protože zákon o přestupcích ve výše citovaném ustanovení správnímu orgánu prikazuje konat o přestupku ústní jednání. Zákon o přestupcích ani správní orgán nestanovily jinak, a proto ústní jednání bylo v daném případě nevěřejné (§ 21 odst. 3 správního řádu).

Pořádková opatření upravoval správní řád v § 45 a ve svém odst. 2 stanovil, že toho, kdo hrubě ruší pořádek, může správní orgán také vykázat z místa jednání; je-li vykázán účastník řízení, může se jednat v jeho nepřítomnosti.

Ke sporné právní otázce možnosti pořizování zvukového záznamu průběhu ústního jednání, při němž je vyslýchán svědek, účastníkem správního řízení Nejvyšší správní soud uvádí, že účastník řízení má právo realizovat svá procesní práva a oprávněné zájmy a správní orgán je povinen umožnit účastníkům řízení uplatňovat v rámci výkonu veřejné správy jejich práva a oprávněné zájmy, které jim garantuje zákon. Pořizování zvukových záznamů ústního jednání není správním řádem nijak upraveno ani ve vztahu ke správnímu orgánu, ani ve vztahu k účastníkům řízení či jiným zúčastněným osobám. To však neznamená, že neexistuje-li pozitivní právní úprava, je takové jednání účastníka řízení bez dalšího nepřípustné, respektive zakázáno. I když ústní jednání bylo v daném případě neveřejné ve smyslu § 21 odst. 3 správního řádu, což znamenalo, že správní orgán na něm připustil jen účast osob zúčastněných na řízení, tedy vedle pracovníků či členů správního orgánu, účastníků řízení a jejich zástupců, dále předvolaných svědků, znalců, tlumočnicků apod., avšak nikoliv dalších osob, tedy veřejnosti, neznamenalo to, že by práva účastníka řízení byla v jeho průběhu menší než v případě ústního jednání veřejného. Podle čl. 2 odst. 4 Ústavy, každý občan může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit to, co zákon neukládá. Jestliže zákon nezakazuje účastníku správního řízení poříditi si zvukový záznam průběhu ústního jednání, nelze bez dalšího vycházet z toho, že pořizováním zvukového záznamu účastník hrubě ruší pořádek a může být z místa jednání vykázán. K tomu by musely přistoupit další skutečnosti, v nichž by bylo možné spatřovat hrubé rušení pořádku. Pojem „rušení pořádku“ či „hrubé rušení pořádku“ je neurčitý právní pojem, jehož definici neobsahuje žádný právní předpis. Vždy je nutné přihlížet ke konkrétním okolnostem případu. Za rušení pořádku lze považovat jakékoliv jednání, které buď přímo ruší průběh jednání či provádění procesního úkonu, nebo snižuje jeho vážnost. Vykázat z místa jednání lze pak v souladu s ustanovením § 45 odst. 2 správního řádu jen takovou osobu, která pořádek jednání ruší hrubým způsobem. Za hrubé rušení pořádku lze považovat takové jednání, které znemožňuje např. provedení ústního jednání hlasitými projevy, napadáním ostatních přítomných osob, urážkami apod. Za hrubé rušení pořádku lze považovat i takové jednání, které narušuje např. ústní jednání způsobem výrazně snižujícím vážnost správního řízení.

V daném případě měl správní orgán I. stupně za to, že žalobce svým jednáním, pořizováním zvukového záznamu ústního jednání, při němž byl vyslýchán svědek, mařil provedení procesního úkonu (výslech svědka), a proto žalobce pro hrubé rušení pořádku vykázal z místa jednání. Dotázal se totiž svědka J. S., zda dává žalobci souhlas k použití záznamového zařízení a protože svědek odpověděl záporně, poučil žalobce, že hrubě ruší pořádek a vykázal ho z jednací místnosti (č. 1. 35 správního spisu). Další svědky stejného dne vyslechl rovněž bez přítomnosti žalobce, protože i ti se vyjádřili, že by nevypovídali, pokud by jejich výpovědi žalobce zaznamenával. S postupem správního orgánu I. stupně nelze souhlasit. Každý občan je povinen vypovídat jako svědek; musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet (§ 35 odst. 1 správního řádu). Jako svědek nesmí být vyslechnut občan v případech uvedených v § 35 odst. 1 správního řádu, výpověď může občan odeprít v případech uvedených v § 35 odst. 3 správního řádu. O případy uvedené v citovaných ustanoveních v daném případě nešlo. Tedy měli vypovídat a vypovídali strážníci Městské policie Ostrava o tom, co zjistili při výkonu své úřední činnosti, o svém zjištění porušení právních předpisů žalobcem, pro které byl žalobce obviněn z přestupků. Tedy nešlo o projev osobní povahy, protože to je z povahy věci, o které svědci vypovídali, naprosto vyloučeno. Projev osobní povahy je nutno zkoumat ve vztahu k obsahu výpovědi, tedy o čem konkrétní osoba vypovídá. V daném případě tedy správní orgán I. stupně došel k nesprávnému závěru, že žalobce jen tím, že si pořizoval zvukový záznam z průběhu ústního jednání, při němž byl vyslýchán svědek, který nedal žalobci souhlas s tím, aby si o jeho výpovědi

pořídil zvukový záznam, hrubě rušil pořádek. K tomu, aby chování – jednání žalobce mohlo být hodnoceno jako hrubě rušící pořádek, by musely přistoupit další skutečnosti, např. jak výše už uvedeno, hluk vycházející ze zvukového zařízení, hlasité projevy žalobce, jeho slovní napadání svědka, nebo osob, které se jednání zúčastnily. Nejvyšší správní soud proto souhlasí se závěry krajského soudu vyjádřenými v odůvodnění napadeného rozsudku i s jeho odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2005, sp. zn. 30 Cdo 64/2004. Za hrubé rušení pořádku nebylo možné v daném případě bez dalšího považovat pokračování v pořizování zvukového záznamu průběhu ústního jednání žalobcem. Jestliže byl žalobce vykázán z místa jednání jen pro pořizování zvukového záznamu jednání a výpovědi svědka, strážníka Městské policie Ostrava, který mu k pořizování zvukového záznamu své výpovědi nedal souhlas, nebyly naplněny podmínky stanovené v § 45 odst. 2 správního řádu, a správní orgán nemohl dále jednat v jeho nepřítomnosti.

Nejvyšší správní soud závěrem shrnuje, že v projednávané věci neshledal důvodnou kasační námitku nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a proto kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu ve znění doplňujícího usnesení zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel neměl se svou kasační stížností úspěch a nemá právo na náhradu nákladů tohoto stadia řízení a žalobci, podle obsahu spisu, prokazatelné náklady v tomto stadiu řízení nevznikly a tomu odpovídá výrok, že žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

V Brně dne 31. března 2010

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu